

MARC LEVY

Şapte zile pentru o eternitate...

MARC LEVY

Șapte zile pentru o eternitate...

Traducere din limba franceză de
Marie-Jeanne Vasiloiu

*Lui Manine,
Lui Louis.*

*La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul.
Și a fost seară și a fost dimineață:*

Ziua întâi

Tolănit în pat, Lucas privi ledul pagerului, care clipea cu frenezie. Își închise cartea și o puse, încântat, alături. Recitea povestea asta pentru a treia oară, în patruzeci și opt de ore, și — de când e iadul iad — nu ținea minte să fi făcut o altă lectură mai savuroasă.

Mângâie coperta cu vârful degetului. Acest individ, pe nume Hilton, era pe cale să devină autorul lui preferat. Luă din nou în mână volumul, nespus de fericit că îl găsisese — uitat de vreun client — în sertarul noptierei din această cameră de hotel și, cu un gest sigur, îl aruncă în valiza deschisă, de la celălalt capăt al încăperii. Se uită la ceas, se întinse și se dădu jos din pat. „Ridică-te și umblă”, zise el, înveselit. În fața șifonierului, își strânse din nou nodul cravatei, își potrivi, privind-se în oglindă, vestonul costumului negru, își luă ochelarii de soare de pe gheridonul de lângă televizor și îi băgă în buzunarul de la piept. Pagerul agățat, din mers, de cureaua pantalonilor vibra fără încetare. Lucas împinse cu piciorul ușa singurului dulap și se duse la fereastra ce

dădea în curtea interioară. Ridică perdeaua nemișcată, din voal cenușiu, ca să-și dea seama dacă nu se simțea vreo adiere care să pună pe fugă poluarea ce cotopea cartierul din josul Manhattanului, ajungând până la TriBeCa¹. Ziua avea să fie caniculară; Lucas adora soarele, și cine putea să știe mai bine decât el cât era de nociv? Nu aproba el proliferarea tuturor soiurilor de gemeni și de bacterii tocmai pe pământurile uscate de secetă? Nu-i tria el însuși — chiar mai nemilos decât aia cu coasa — pe cei slabi, îndepărtându-i din rândurile celor puternici? „Și a fost lumină!” fredonă, ridicând receptorul telefonului. Când Recepția îi răspunse, ceru să i se pregătească nota de plată — călătoria la New York i se scurtase —, apoi părăsi camera.

La capătul culoarului, deconectă alarma ușii ce dădea spre scara de incendiu.

Ajuns în curticică, recuperează cartea din valiza de care se descotorosi, aruncând-o într-un container mare, pentru gunoi, și o porni cu pas ușor prin SoHo.

Pe străduța îngustă, pavată cu bolovani dislocați din loc în loc, Lucas aruncă o privire poficioasă spre balconul din fier forjat, care nu mai rezista tentației de a se prăbuși decât mulțumită unor buloane ruginite. Tânăra locatară de la etajul trei — un manechin cu sânii mult prea bine modelați, cu pântec insolent și cu buze carnoase — se instalase în șezlong, fără să bănuiască nimic. (Chestie care pica numai bine.) În câteva minute (dacă nu-l înșela vederea, și aceasta nu-l înșela niciodată), buloanele urmau să cedeze. Și, atunci, preafrumoasa avea să se pomenească mai jos cu trei etaje și cu corpul în întregime dezarticulat. Sângele curs din ureche, printre

¹ TriBeCa — cartier situat la sud de Manhattan.

rostrile pietrelor din pavaj, va sublinia groaza întipărită pe chipul fetei. Mutrișoara ei drăgălașă va rămâne încremenită astfel până ce se va descompune într-o ladă de brad, în care familia o va închide pe demoazelă, după care îi va face vânt sub o dală de marmură și câțiva litri de lacrimi inutile. Un lucru de nimic, care nu va avea ca urmare decât patru rânduri prost redactate, dintr-un ziar de cartier, și un proces intentat celui ce administra imobilul. Un responsabil tehnic de la primărie își va pierde slujba (întotdeauna e nevoie de un vinovat), unul dintre superiorii lui va mușamaliza afacerea, cu concluzia că accidentul s-ar fi transformat într-o adevărată dramă dacă sub balcon s-ar fi aflat și niște trecători. De unde rezulta că există un Dumnezeu pe acest pământ și tocmai asta era, în cele din urmă, adevărata problemă a lui Lucas.

Ziua ar fi putut începe de minune dacă n-ar fi sunat un telefon în interiorul acestui cochet apartament și dacă tâmpita care îl ocupa nu și-ar fi lăsat celularul în baie. Gâsca aia proastă se ridică și se duse după el: categoric, găsești mai multă memorie într-un Mac decât în creierul unui manechin, își spuse Lucas dezamăgit.

Își încleștă maxilarele, iar dinții îi scrâșniră ca angrenajul camionului de gunoi care venea spre el, zguduind strada pe unde trecea. Cu un clănțanit brusc și sonor, împletitura metalică a balconului se smulse de pe fațada clădirii și se prăbuși. La etajul inferior, o fereastră se făcu țândări, pulverizată de o bucată de balustradă. Un gigantic joc de maroco, alcătuit din grinzi de fier ruginite — locuințe antediluviene pentru coloniile de bacili ai tetanosului —, se prăvăli pe trotuar. Privirea lui Lucas se luminează din nou: un lonjeron din metal ascuțit se năpustea spre sol cu o viteză vertiginoasă. Dacă socotelile

lui se dovedeau a fi corecte — și ele erau întotdeauna corecte —, încă nu era totul pierdut. Începu să traverseze nonșalant drumul, silindu-l pe șoferul benei să încetinească. Grinda pătrunse în cabina camionului cu gunoaie și se înfipse în toracele șoferului. Camionul făcu o năprasnică mișcare laterală. Cei doi gunoieri, cățărați pe platforma din spate, n-avură timp să zică nici „miau”: unul fu înhățat de fâlcile căscate ale benei, care îl zdrobiră, imperturbabile, iar celălalt fu azvârlit înaintea camionului și alunecă, inert, pe asfalt. Roata din față îi trece peste picior.

În goana lui, camionul Dodge lovi un felinar, pe care îl aruncă în aer. Cablurile electrice, rămase fără izolație, avură strălucita idee de-a o zbughi până la rigola plină ochi de zoaie. O jerbă de scânteii vesti formidabilul scurtcircuit care afectă toată strada. În cartier, stopurile din intersecții își pierdura culorile, devenind la fel de negre ca hainele lui Lucas. În depărtare se și auzeau bușiturile mașinilor lăsate să se descurce cum le tăia capul. La încrucișarea străzilor Crosby și Spring, tamponarea camionului de gunoi cu un taxi galben nu mai putu fi evitată. Izbît dintr-o parte, taxiul Yellow Cab se înfipse în vitrina prăvăliei ce aparținea Muzeului de Artă Modernă. „Încă o compresiune pentru vitrina lor”, murmură Lucas. Osia din față a camionului de gunoi escaladă o mașină ce staționa; farurile lui, de-acum oarbe, fixau cerul. Vehiculul greoi se clătină, într-un zgomot de fierățăanii izbite unele de altele, și se culcă pe o parte. Tonele de gunoaie pe care le conținea îi ieșiră din măruntaie și drumul fu acoperit cu un covor de mizerii. După vacarmul în care se consumase drama, urmă o liniște morântală. Soarele își continua liniștit cursa către zenit.

Căldura împrăștiată de razele lui avea să umple la iuțea-lă cartierul cu o duhoare pestilențială.

Lucas își aranjă gulerul cămășii (avea o negrăită oroare față de cămășile cu gulerul răsfrânt pe deasupra vestonului). Contemplă întinderea dezastrului din jur. Era abia ora nouă, după ceasul lui, iar ziua începea cât se poate de promițător.

Capul șoferului din taxi zăcea pe volan, apăsând claxonul care suna concomitent cu sirenele remorcherelor din portul New York, un loc atât de încântător, când vremea era bună, ca în această dimineață de toamnă târzie. Lucas se ducea chiar acolo. Apoi, un elicopter avea să-l lase la aeroportul La Guardia, de unde avionul lui urma să decoleze după șaiszeci și șase de minute.

*

În portul comercial San Francisco, cheiul 80 era pustiu. Zofia închise încet telefonul și ieși din cabină. Cu ochii mijiți din pricina luminii, privi digul din partea opusă. Un roi de oameni se agita în jurul unor containere uriașe. Din cabinele aflate în înaltul cerului, macaragii dirijau subtilul balet executat de brațele utilajelor care se întâlneau la verticala unui gigantic cargou ce pleca în China. Zofia oftă: chiar așa, înzestrată cu toată bunăvoința din lume, cum era, nu putea să facă totul de una singură. Avea ea o mulțime de daruri, dar pe cel al ubicuității nu.

Ceața învăluisese, de-acum, tabloul podului Golden Gate; doar vârfulurile pilonilor mai ieșeau din norii groși ce acopereau treptat golful. În câteva clipe, activitatea portuară avea să înceteze din cauza lipsei de vizibilitate. Zofia, încântătoare în uniforma de ofițer însărcinat cu siguranța activității portuare, n-avea decât un mic răgaz pentru a-i convinge pe responsabili de sindicat să

întrerupă lucrul docherilor plătiți în acord. Măcar de-ar ști cum să se mânie!... Totuși, o viață de om ar trebui să atârne mai greu în balanță decât câteva lăzi încărcate în grabă; dar oamenii n-aveau să se schimbe chiar așa, cu una cu două, altfel n-ar mai fi fost nevoie de prezența ei.

Zofiei îi plăcea atmosfera care domnea în docuri, unde avea întotdeauna multe de făcut. Toată mizeria lumii își dădea întâlnire în umbra vechilor antrepozite. Oamenii fără acoperiș deasupra capului își găseau aici un adăpost, care abia dacă-i proteja, cu chiu cu vai, împotriva ploilor de toamnă, a vântului tăios — ce sufla din largul Pacificului până peste oraș, o dată cu venirea iernii — și a patrulelor de poliție, cărora nu le plăcea deloc să se aventureze în acest univers ostil, indiferent de anotimp.

— Manca, oprește-i!

Omul cu înfățișare greoaie se făcu n-aude, n-avede. Copia, pe un carnet proptit de burtă, numărul de înmatriculare al unui container care se ridica spre cer.

— Manca! Nu mă sili să-ți fac proces-verbal. Ia-ți microfونul și oprește imediat lucrul. Acum! repetă Zofia. Vizibilitatea e sub opt metri și știi foarte bine că ar fi trebuit să fluieri oprirea chiar de când a scăzut sub zece.

Șeful de echipă semnă foaia și-o întinse tânărului pontator care îl asista. Cu un gest al mâinii, îi făcu semn să plece.

— Nu sta dedesubt, ești chiar pe verticala brațului macaralei: dacă se desprinde încărcătura, nimeni nu te mai scapă!

— Da, numai că nu se desprinde niciodată. Manca, m-ai auzit? insistă Zofia.

— După câte știu eu, n-am ochi cu raze laser, ca să vizez exact! bombăni bărbatul, scărpinându-se după ureche.

— Dar ai o rea-credință mai precisă decât orice telemetru! Nu încerca să tragi de timp, închide odată portul ăsta, până nu e prea târziu.

— Sunt patru luni de când lucrezi aici și niciodată productivitatea n-a fost mai scăzută ca în perioada asta. Ce, dumneata o să le dai de mâncare colegilor mei și familiilor lor, la sfârșitul săptămânii?

Un tractor se apropia de zona de descărcare. Șoferul nu vedea mare lucru; pârghiile frontale ale utilajului evitau în ultima clipă ciocnirea cu o remorcă.

— Hai, mișcă-te de acolo, fetișo, doar vezi prea bine că ne încurci!

— De încurcat, nu vă încurc eu, ci ceața. N-ai decât să-ți plătești altfel docherii. Sunt sigură că odraslele lor vor fi mai fericite să-și vadă tații diseară, decât să încaseze ajutorul pentru deces dat de sindicat. Dă-i zor, Manca, altfel, în două minute te dau pe mâna justiției și-o să pledez chiar eu în fața judecătorului.

Șeful de echipă o măsură pe Zofia, după care scuipă în apă.

— Nici măcar nu ți se mai văd cerculețele de pe suprafața apei! zise ea.

Manca dădu din umeri, puse mâna pe walkie-talkie și se hotărî să ordone oprirea generală a lucrului. După câteva clipe, sirena răsună de patru ori, imobilizând pe dată baletul macaralelor, al benzilor transportoare, al tractoarelor, al cântarelor, al stivuitoarelor și a tot ceea ce mișca pe cheiuri și la bordul cargonilor. Depart, într-un spațiu nevăzut, sirena de ceață a unui remorcher răspunse semnalului de încetare a lucrului.

— Cu atâtea zile nemuncite, portul ăsta o să se închidă până la urmă.

— Nu sunt eu aia care dă ordine, Manca. Eu am grijă doar să nu moară oameni. Hai, nu mai face mutra asta, nu-mi place să fim supărați, îți fac cinste cu o cafea și niște ouă jumări.

— N-ai decât să te uiți la mine mult și bine cu ochiiăștia de înger; cum crește vizibilitatea la zece metri, cum pun iarăși totul în mișcare! Să nu zici că nu ți-am spus!

— Da, de îndată ce ai să poți citi numele de pe coca vaselor! Hai, vino!

Fisher's Deli, cea mai bună crâsmă din port, era deja arhiplină. De fiecare dată când se lăsa ceața, toți docherii se adunau aici, pentru a-și împărtăși speranța în limpezirea cerului, care le-ar fi salvat ziua de muncă. Cei vechi stăteau la mesele din fundul sălii. Cei mai tineri stăteau în picioare, lângă tejghea, rozându-și unghiile și încercând să zărească, prin geam, prova unei nave ori brațul unei macarale de bord, acestea fiind cele dintâi semne ale îmbunătățirii vremii. Dincolo de conversațiile de circumstanță, toți se rugau, cu inima strânsă. Pentru acești truditori pricepuți la toate, care munceau zi și noapte, fără să se plângă vreodată de rugina și de sarea ce le pătrundeau până în încheieturi, pentru acești oameni care nu-și mai simțeau mâinile bătătorite de atâta muncă, era cumplit să se întoarcă acasă având în buzunar doar cei câțiva dolari ce reprezentau ajutorul sindical.

În bistrrou era o adevărată hărmălaie: clinchet de tacâmuri, vapori șuierând în percolator, cuburi de gheață lovindu-se de pereții paharelor. Pe banchetele de mușama roșie, docherii se îngrămădiseră în grupuri de câte șase și schimbau puține cuvinte în toată această zarvă.

Mathilde, chelnerița, tunsă ca Audrey Hepburn, o siluetă fragilă într-o bluză de bumbac în carouri, ducea o

tavă atât de încărcată, încât sticlele de pe ea rămâneau în picioare doar printr-o minune. Cu carnetul de comenzi vârât în șorț, se ducea și se întorcea de la bucătărie la tejghea, de la bar la mese, de la sală la ghișeul băiatului care spală vasele.

Pentru ea, zilele cu ceață deasă însemnau muncă fără odihnă, dar, localul fiind gol mai tot timpul, le prefera pe acestea. Cu zâmbetele ei generoase, cu privirile ei șmecherești, cu replicile ei bășcălioase, reușea, în cele din urmă, să mai ridice moralul bărbaților din jur. Ușa se deschise; ea întoarse capul și zâmbi: o cunoștea bine pe cea care intrase.

— Zofia! Masa 5! Grăbește-te, aproape că a trebuit să mă urc pe ea ca să ți-o păstrez. Îți aduc imediat niște cafea.

Zofia se așeză la masă, în tovărășia șefului de echipă, care continua să bombăne.

— De cinci ani le tot spun să instaleze lumini cu tungsten; am câștiga pe puțin douăzeci de zile de roboteală pe an. Și, pe urmă, normele astea sunt o tâmpenie, flăcării mei știu să șmotruiască și la vizibilitatea de cinci metri; sunt niște adevărați profi în meseria lor.

— Treizeci și șapte la sută din efectivele dumitale sunt ucenici, Manca!

— Ucenicii sunt aici ca să învețe! Meseria noastră se transmite din tată-n fiu și nimeni nu se joacă, aici, cu viața celorlalți. O legitimație de docher trebuie obținută pe merit, și asta de când lumea!

Chipul lui Manca se împlânzi când Mathilde îi întrepruse pentru a pune pe masă comanda, mândră de dibăcia pe care o dobândise servind.

— Ouă jumări cu șuncă, pentru dumneata, Manca. Tu, Zofia, presupun că nu mănânci nimic, ca de obicei. Totuși,

ți-am adus o cafea cu lapte fără spumă, deși nici pe asta n-o s-o bei. Pâine, ketchup, gata, toate sunt pe masă!

Cu gura deja plină, Manca îi mulțumi. Cu o voce nesigură, Mathilde o întrebă pe Zofia dacă era liberă în seara aceea. Zofia îi răspunse că o să treacă s-o ia de îndată ce-și termină programul. Ușurată, chelnerița dispăru în tumultul localului care se umplea tot mai mult. Din fundul sălii, un bărbat spătos se îndreptă spre ieșire. În dreptul mesei celor doi se opri ca să-l salute pe șeful de echipă. Manca se șterse la gură și se ridică pentru a-l întâmpina.

— Ce-i cu tine pe aici?

— Am venit, ca și tine, să le fac o vizită celor mai bune ouă jumări din oraș!

— Îl cunoști pe noul nostru ofițer însărcinat cu siguranța activității portuare, locotenent Zofia...?

— N-am avut această plăcere, îl întrerupse imediat Zofia, ridicându-se.

— Atunci, ți-l prezint pe vechiul meu prieten, inspectorul George Pilguez, de la poliția din San Francisco.

Ea îi întinse mâna cu naturalețe detectivului care o privea uimit. Deodată, pagerul agățat la cureaua Zofiei începu să sune.

— Cred că sunteți chemată, spuse Pilguez.

Zofia se uită la micul aparat. Deasupra cifrei 7, ledul clipea întruna. Pilguez o măsură, zâmbind.

— La dumneavoastră se ajunge până la 7? Treaba pe care o faceți trebuie să fie strașnic de importantă! La noi se ajunge doar până la 4.

— E prima oară când se aprinde ledul ăsta, răspunse ea tulburată. Trebuie să vă las, vă rog să mă scuzați.

Îi salută pe cei doi bărbați, îi făcu un mic semn lui Mathilde, care n-o văzu, și își croi drum spre ușă, printre oamenii din local.

De la masa la care inspectorul Pilguez îi luase locul, șeful de echipă strigă:

— Să nu conduci cu viteză prea mare! Când vizibilitatea e sub zece metri, nici un vehicul nu e autorizat să circule pe chei!

Dar Zofia nu-l auzi; ridicându-și gulerul jachetei de piele, alergă spre mașină. Nici nu trânti bine portiera, și porni motorul, care demară ca fulgerul. Fordul de serviciu se năpusti de-a lungul docurilor, cu sirena urlând. Zofia nu părea cătuși de puțin stânjenită de opacitatea ceței ce devenea tot mai groasă. Conducea prin acest decor spectral, strecurându-se printre macarale, făcând slalom cât se poate de iute printre containere și mașini oprite. Câteva minute îi fură de-ajuns pentru a ajunge la intrarea în zona de activitate comercială. Încetini la postul de control, chiar dacă, pe o asemenea vreme, drumul trebuie să fi fost liber. Bariera cu dungi roșii și albe era ridicată. Gardianul de pe cheiul 80 ieși din gheretă, dar, într-o asemenea *noapte albă*, nu văzu nimic. Nu-ți mai vedeai nici măcar propria mână întinsă la o lungime de braț. Zofia o luă pe 3rd Street, de-a lungul zonei portuare. După ce străbătea întregul Bazin Chinezesc, 3rd Street o lua, în sfârșit, spre centrul orașului. Imperturbabilă, Zofia conducea pe străzile pustii. Pagerul sună din nou. Ea protestă cu glas tare.

— Fac și eu ce pot! N-am aripi, iar viteza e limitată!

Nici nu-și termină bine fraza, și un fulger imens polei ceața cu un halo scânteietor. Un trăsnet de o nemai-pomenită violență se auzi, cutremurând toate geamurile fațadelor. Zofia făcu ochii mari, iar piciorul ei apăsă ceva mai tare pe accelerator. Acul vitezometrului urcă foarte ușor. Ea încetini, pentru a traversa Market Street. Fără să poată distinge culoarea semaforului, se angajă

pe Kearny. Doar opt intersecții o mai despărteau pe Zofia de destinație, nouă dacă se resemna să respecte semnele de circulație de pe străzi, lucru pe care avea să-l facă fără nici o îndoială.

Pe străzile oarbe, o ploaie diluviană sfășia tăcerea. Pe parbriz, picături mari se spărgeau cu un plescăit asurzitor. Ștergătoarele nu mai puteau lupta cu apa. În depărtare, doar lumina de la ultimul etaj al maiestuosului Turn piramidal, cum era supranumit Transamerica Building, mai străpungea norul negru și gros care acoperea orașul.

*

Lăfăindu-se în fotoliul său de la clasa întâi, Lucas se desfăta cu spectacolul diabolic, dar de o frumusețe divină, văzut prin hublou. Boeingul 767 se învârtea pe deasupra golfului San Francisco, așteptând o ipotetică autorizație de aterizare. Nerăbdător, Lucas bătu cu degetele în pagerul agățat de curea. Ledul nr. 7 clipea fără oprire. Stewardesa se apropie, ordonându-i să-l închidă și să-și ridice spătarul: avionul se pregătea de aterizare.

— Păi, isprăviți odată cu pregătirile, domnișoară, și așezați porcăria asta de avion la sol, că sunt grăbit!

Vocea comandantului de bord hârâi în difuzoare: condițiile meteorologice la sol erau relativ dificile, însă cantitatea mică de combustibil din rezervoare îi obliga să aterizeze. Ordonă personalului navigant să se așeze și o convocă pe stewardesa-șefă la postul de pilotaj. Apoi își închise microfonul. Liniștea silită de pe chipul stewardesei de la clasa întâi merita cu prisosință un Oscar: nici o actriță din lume n-ar fi reușit un asemenea zâmbet à la Charlie Brown, cum era cel pe care și-l agățase ea la colturile gurii. Bătrâna doamnă de lângă Lucas, care nu mai

putea să-și stăpânească frica, se agăță de mâna lui. Pe Lucas îl amuzau degetele ei jilave și tremuraturile ușoare care o cuprinsese. O serie de zgâlțâieli, unele mai violente decât altele, aruncau avionul în toate părțile. Metalul părea să sufere întocmai ca pasagerii. Prin hublou, se puteau vedea aripile aparatului, care oscilau la amplitudinea maximă prevăzută de inginerii de la Boeing.

— De ce a fost convocată stewardesa-șefă? întrebă bătrâna doamnă, gata să izbucnească în plâns.

— Ca să pună o bucată de zahăr în cafeaua comandantului de bord! răspunse Lucas, radios. V-a intrat frica-n oase?

— Cred că e chiar mai mult decât atât. Dar-ar Dumnezeu să scăpăm cu bine!

— Ei! Nu! Terminați imediat cu chestia asta! Sunteți o fericită: păstrați-vă groaza, că vă face bine! Adrenalina e cât se poate de sănătoasă: curăță tot! Este lichidul care desfundă întregul circuit sanguin. Și, pe urmă, vă face inima să lucreze. Sunteți pe cale să câștigați doi ani de viață. Un abonament moca, pe douăzeci și patru de luni, e totuși un câștig, chiar dacă, uitându-mă la mutra dumneavoastră, programul nu cred să fie chiar așa de nostim!

Cu gura prea uscată ca să mai poată vorbi, pasagera își șterse cu dosul mâinii picăturile de transpirație care îi brobonau fruntea. În piept, inima îi bătea ca nebuna, respirația i se îngreuiase, iar în fața ochilor vedea numai stelute. Înveselit, Lucas o bătu prietenește pe genunchi:

— Dacă vă strângeți bine pleoapele și vă concentrați — se înțelege —, cred că-ar trebui să vedeți Ursa Mare.

Și izbucni în râs. Vecina lui își pierdu cunoștința, iar capul îi căzu pe spătar. În ciuda violentelor turbu-